

der jo er al Udfigt til, at vi maaste komme til at leve i længere Tid under den midlertidige Finantslovs Raaderum.

Man siger nu, at alt dette har ingen Betydning ligeoverfor den Kjendsgjerning, at den nu vedtagne midlertidige Finantslov ikke indeholder nogen Tidsgrænse. Jeg skal i den Henseende gjøre opmærksom paa, at det er ikke noget Nyt, at der er forelagt en midlertidig Finantslov uden Tidsgrænse; det er sket tidligere, uden at den forelæggende Finantsminister i denne Egenkab ved Loven vilde søge nogenformelt Hjælp til at lægge andet Indhold ind i den eller en anden Fortolkningsret ind i den. Man har jo imidlertid her og udenfor Thinget hørt sige, at det er jo klart, at naar den midlertidige Finantslov ingen Tidsgrænse har, og altsaa kan komme til at gjælde for et længere Tidsrum end ellers, maa ogsaa Fortolkningen have et større Spillerum i saa Henseende. Jeg begriber ikke, ad hvilken Logik Det man naar til den Opfattelse, hvorledes en Lovs Text skulde kunne faae et andet Indhold derved, at den kommer til at gjælde for et andet Tidsrum. Bogst er det mig umuligt at fatte denne Antagelse, thi det vilde være akkurat det Samme, som om jeg havde laant en Mand 100 Kr. paa en Maaned, og jeg da, naar Manden fik Frist med Betalingen paa 1 Maaned, skulde have Lov til i Gjældsbreuet at skrive 1000 Kr. istedetfor 100. Det forekommer mig at være indlysende. Vil man nu holde sig til dette, at den midlertidige Finantslov efter den hidtil gjældende Praxis med Hensyn til dens Anvendelse og Fortolkning indeholder et saadant Minimum af Bevillinger, som en Regjering vanskelig vil kunne lade sig nøie med, siger jeg: Det er meget muligt. Hvorlænge Regjeringen vil benytte den midlertidige Finantslov, maa være Regjeringens egen Sag, og naar man fra Folkethingets Side i sin Tid, i Sommer, undlod at opstille en Grænse for denne Lovs Varighed var det — jeg tror ogsaa, det var mig, der gjorde dette gjældende — netop, fordi man ikke paa nogen Maade vilde deltage i det Regjeringens Ansvar for at fortsætte Regjeringens Styrelse efter den midlertidige Finantslov, som under alle Omstændigheder vilde komme til at paahvile den. Imidlertid er det jo klart, at den provisoriske Finantslov indeholder, hvad der er nødvendigt for Statsmaskineriets Gang, og at der derudover ikke kan gjøres nogen Anvendelse af Loven, derom turde jeg antage, at ialtfald Alle burde være enige. Men, naar man nu hører disse Røster, der raade den høitærede Regjering til at gjøre en Anvendelse af den midlertidige Finantslov, som vil komme til at gaa langt udover, hvad der er hjemlet ved den hidtidige Praxis, hvad er det saa, man ønsker ved disse Raad? Jeg vil spørge ærede Herrer, om de virkelig tro, at man, dersom et saadant Raad blev

fulgt fra den høie Regjerings Side, ad den Vej vil fremme eller hjælpe paa en Forstaaelse om Finantsloven. Erv man dette, eller er man ikke meget mere aldeles overbevist om, at ethvert Misbrug af den midlertidige Finantslov med Hensyn til dens Anvendelse, dens Fortolkning, vil gjøre det om ikke umuligt, saa dog i overordentlig Grad vanskeligt, nogeninde siden at enes om en Finantslov. Jeg spør til: Dersom vi maatte tænke den fremtidige Mulighed, at der kunde blive Brug for Fortsættelse af den midlertidige Finantslov, hvad er det da man ønsker med disse Opfordringer? Ser man ikke, at i samme Grad, som man opfordrer til at misbruge den nu givne midlertidige Finantslov, i samme Grad gjør man det vanskeligt, om ikke umuligt, at komme til at vedtage en ny midlertidig Finantslov? Altsaa, ser jeg ikke rettere, end at Opfordringer, der gaa i Retning af at misbruge den midlertidige Finantslovs Indhold udover, hvad der ved en 30-aarig Praxis er slaaet fast, sigte kun til et Ønske, og det er, at vi saasnart som muligt kunne naae udenfor enhver Bevilling. Jeg maa tilstaa, at jeg ialtfald har været saa naiv at tro, at der virkelig havde udviklet sig en Stemning paa Rigsdagen mod at komme udenfor Bevillingernes Omraade og mod at komme ind paa provisoriske Tilstande. Det er jeg overbevist om, at Opfordringer til et saadant Misbrug lige saavel som det at følge disse Opfordringer med Hensyn til den midlertidige Finantslovs Anvendelse vilde være en sikker Tilfældighed af, at man ønsker sig tilbage til Provisoriets Røstgryder. Man siger endelig, at der ligger et Tillidsvotum til den nuværende høitærede Regjering i Vedtagelsen fra Folkethingets Side af en saadan Lov som den midlertidige, og jeg skal indrømme, at der ligger en vis Grad af Tillid deri, men jeg maa ogsaa gjøre opmærksom paa, at der er Spørgsmaal her i Verden om to Slags Tillid; der er Tale om politisk Tillid, og ved Siden deraf kan der være Tale om personlig Tillid. Jeg vil sige — og derom nærer den høie Regjering ikke nogenformelt Tvivl — at jeg og mine Meningsfæller nære den mindst mulige Grad af politisk Tillid til den nuværende høie Regjering. Dersom der aldrig været lagt Skjul, og jeg følger det heller ikke i dette Dieblif. Bore Opfattelser af de politiske Vilkaar, Grundloven og mange andre Ting ere høist ulige og høist modsatte; men det udelukker dog ikke, at der kan være tilbage en vis Grad af personlig Tillid, og det vil jeg sige, at den vedtagne midlertidige Finantslov indeholder til en vis Grad et saadant Udtryk for en personlig Tillid, det vil sige for en saadan personlig Tillid, at hvis Regjeringen tror at turde, at ville eller burde anvende sin Magt overfor Bevillingsfager, gjør Regjeringen dette uden at ville søge noget Slags Skjul, uden at ville søge